

Mishnah Ketubot, chapter 12

משנה כתובות פרק יב

(1) If a man married a woman and she made an arrangement with him that he should maintain her daughter [from a previous marriage] for five years, he must maintain her for five years. If [afterwards, before the expiration of the five years, she was divorced and] she was [then] married to another man, and arranged with him also, that he should maintain her daughter [from the previous marriage] for five years, he, too, must maintain her for five years.

The first husband [who agreed to this arrangement,] is not entitled to plead, "If she will come to me I will maintain her [i.e., refusing maintenance on the ground that her mother, with whom she lives is no longer his wife]," but he must forward her maintenance to her at the place where her mother [lives]. Similarly, the two husbands cannot plead, "We will maintain her jointly," [i.e., we will each give half of her maintenance] rather, one must maintain her and the other allow her the cost of her maintenance [i.e., give her money].

(2) If she [the daughter] married [before the expiration of the five years], her husband must supply her with maintenance and they [each of the husbands of her mother,] allow her the cost of her maintenance [in money]. Should they [the two husbands] die, their own daughters are to be maintained out of their free assets only (see Gittin 5:3), but she [the daughter of his wife, with whom they had made the agreement] must be maintained even out of assigned property (even if sold), because she [whose rights are based on a written bond, has the same legal status]

רבנו עובדיה מברטנורא

א הנושא את האשה ופסקה עמו. בשטר וקנין, או שאמר לעדים אתם עדי שאני מחייב עצמי לזון את בתה שיש לה מאיש אחר: **לכשתבוא אצלי.** כלומר אם הייתי מקיים את אמרה הייתי זונה: **מוליק לה מזונותיה למקום שאמה שם.** דקיי"ל בת אצל אמה בין גדולה בין קטנה כל זמן שהאם רוצה, והבן עד שש שנים אצל אמו וחייב האב לפרנסו והוא אצל אמו אם האם רוצה: **ב בנותיהן ניוזנות מנכסים בני חורין.** ולא ממשועבדים, שאין מוציאם למזון האשה והבנות מנכסים משועבדים, מפני תיקון העולם, שאין הלקוחות יודעים כמה יעלו המזונות כי היכי דליזוהרו להניה להם מקום לגבות: **והיא ניוזנת.** אותה הבת. שהיא כבעלת חוב. שיש לה עליהן שטר מזונות:

א הנושא את האשה ופסקה עמו כְּדִי שְׂיוֹן
את בתה חמש שנים, חַיֵּב לְזוּנָה חֲמֵשׁ שָׁנִים.
ב נשאת לאחר ופסקה עמו כְּדִי שְׂיוֹן את בתה
חמש שנים, חַיֵּב לְזוּנָה חֲמֵשׁ שָׁנִים. לא יאמר
הראשון לְכַשְׁתְּבוּא אֲצִלִי אֲזוּנָה, אֶלָּא מוֹלִיק
לָהּ מְזוֹנוֹתֶיהָ לְמָקוֹם אִמָּהּ. וְכֵן לֹא יֹאמְרוּ
שְׁנֵיהֶם הֲרֵי אֲנִי וְנִין אוֹתָהּ כְּאֶחָד, אֶלָּא אֶחָד
זָנָה וְאֶחָד נוֹתֵן לָהּ דָּמֵי מְזוֹנוֹת: **ב נשאת,**
הַבַּעַל נוֹתֵן לָהּ מְזוֹנוֹת וְהֵן נוֹתְנִין לָהּ דָּמֵי
מְזוֹנוֹת. מֵתוּ, בְּנוֹתֶיהֶן נְזוֹנוֹת מִנְכָּסִים בְּנֵי
חֹרִין וְהֵיא נְזוֹנָת מִנְכָּסִים מְשֻׁעָבְדִים, מִפְּנֵי

as a creditor. Prudent men used to write [in any agreement to maintain a wife's daughter], "on condition that I shall maintain your daughter for five years while you [continue to live] with me" [thereby intimating, that if he dies, or they divorce, he is no longer bound by their arrangement].

(3) Should a widow say, "I have no desire to move from my husband's house," the heirs cannot tell her, "Go to your father's house and we will maintain you," but they must maintain her in her husband's house and give her a dwelling, befitting her dignity

[i.e., servants, utensils, etc., in the manner to which she was accustomed while her husband was alive. However, if the house collapsed they are not responsible to rebuild it.] If she said, however, "I have no desire to move from my father's house," the heirs are entitled to say to her, "If you stay with us, you will have your maintenance, but, if you do not stay with us, you will receive no maintenance." If she based her plea [for refusing to live with the heirs] on the ground that she was young and they [the heirs, children from another wife,] were young [and, consequently, she feared temptation], they must maintain her while she lives in the house of her father.

(4) So long as she lives in her father's house, [a widow who is maintained by her deceased husband's heirs] may recover her *ketubah* at any time. As long as she lives in her husband's house, however, she may recover her *ketubah* only within twenty-five years, because in the course of twenty-five years she has sufficient opportunities of rendering [at the expense of the heirs who maintain her] favors

רבנו עובדיה מברטנורא

כל זמן שאת עמי. ולא אם אמות או תמותי או אגרשך: **ג ונותנין לה מדור.** וכן כלי תשמיש ועבדים ושפחות שהיתה משתמשת בהם בחיי בעלה. ואם נפל הבית אין חייבים לבנות לה בית אחר, דאת תהא יתבא בביתי תנן ואפילו רצתה לבנותו מממונה אין שומעין לה: **אם את אצלנו יש לך מזונות.** שברכת הבית ברובה: **ד כל זמן שהיא בבית אביה.** והיורשים נתנו לה מזונותיה שם. **גובה כתובתה כשתרצה: שתעשה טובה.** מנכסי יתומים, נותנת לחם ומלח לשכנותיה כדי

שהיא כבעלת חוב. הפקחים היו כותבים, על מנת שאזון את בתך המש שנים כל זמן שאת עמי: **ג אלמנה שאמרה אי אפשי לזון מבית בעלי,** אין היורשין יכולין לומר לה לכי לבית אביך ואנו זנין אותך, אלא זנין אותה בבית בעלה ונותנין לה מדור לפי כבודה. אמרה אי אפשי לזון מבית אבא, יכולים היורשים לומר לה, אם את אצלנו יש לך מזונות, ואם אין את אצלנו אין לך מזונות. אם היתה טוענת מפני שהיא ילדה והן ילדים, זנין אותה והיא בבית אביה: **ד כל זמן שהיא בבית אביה,** גובה כתבתה לעולם. כל זמן שהיא בבית בעלה, גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנים, שיש בעשרים וחמש שנים שתעשה טובה

[to neighbors and friends, by giving them bread and salt] corresponding [in value to the amount of] her *ketubah*; this is the opinion of Rabbi Meir, who stated this in the name of Rabbi Shimon ben Gamliel. The Sages, however, say, So long as she lives in

her husband's house [a widow] may recover her *ketubah* at any time, but as long as she lives in her father's house, she may recover her *ketubah* only within twenty-five years. [If a longer period had been allowed to pass, she is presumed to have surrendered her claim. Such surrender cannot be assumed in the case of a widow who lives in her late husband's house, since the respect shown to her by the heirs with whom she lives may well account for her bashfulness to advance a claim which might disturb the cordial relations between them.] If the [widow] died, her heirs must mention [i.e., claim] her *ketubah* within twenty-five years [of her death. They lose their claim if a longer period has been allowed to lapse. Once they made mention of the claim, however, they have an additional twenty five years to realize the claim].

רבנו עובדיה מברטנורא

כתובתה: וחכמים אומרים. לא הזכרו חמש ועשרים שנה להפסידה כתובתה בשביל הטובה שתעשה מנכסי היתומים, אלא לענין המחילה הזוהרו, דהואיל ושתקה ולא תבעה כל השנים הללו מחלה, הלכך כל זמן שהיא בבית בעלה אין שתיקתה מחילה שמפני שמכבדים אותה היא בושה לתבוע כתובתה, אבל בבית אביה מששתקה כ"ה שנים מחילה היא: מתה יורשיה מזכירין כתובתה. כלומר צריכין לתבוע כתובתה בתוך כ"ה שנה. ודוקא כשנשבעה על כתובתה קודם שמתה הוא דירשיה יכולים לתבוע כתובתה. אבל אם לא נשבעה על כתובתה, אין יורשיה יורשים ומכתובתה כלום, שאין אדם מוריש שבועה לבניו:

כנגד כתבתה, דברי רבי מאיר שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל. וחכמים אומרים, כל זמן שהיא בבית בעלה, גובה כתבתה לעולם. כל זמן שהיא בבית אביה, גובה כתבתה עד עשרים וחמש שנים. מתה, יורשיה מזכירין כתבתה עד עשרים וחמש שנים: